

Cesta na planetu Mars

Večer, když Sluníčko usnulo, vytratila se zase Světlanka z postýlky a pospíchala za Černínkem. Kometa Evelína už na ně čekala.

„Tentokrát poletíme na planetu Zemi,“ řekla.

„Jú, já se těším,“ zavýskla Světlanka a už seděla na zářícím hřbetě komety. Černínek také honem naskočil a zavelel: „Letíme! Start!“

Kometa vyrazila a letěla jako o závod. Měli před sebou dlouhou cestu. Velkou rychlostí míjeli malá vesmírná tělesa a dokonce se kolem nich mihla zatoulaná kometka, co dováděla na Mléčné dráze. „Ahoj!“ volala. „Šťastnou cestu!“ „Ahoj,“ mávali kometce Černínek se Světlankou.

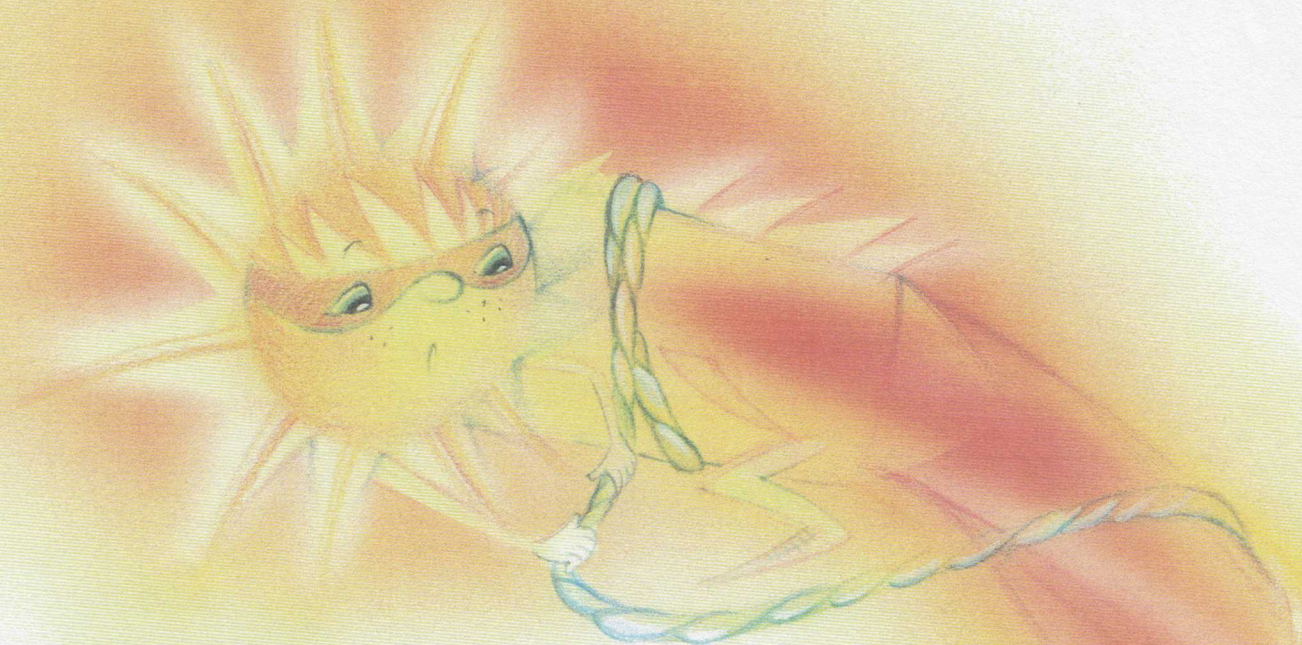
Konečně v dálce zahlédli modrou planetu v průhledném oparu.

Byla to planeta Země.

Světlanka si povzdechla: „Jé, ta je krásná!“

Sotva to dořekla, uslyšeli za sebou podivný hluk. Ohlédli se a viděli, že se přímo na ně řítí veliký asteroid. Evelína rychle zakličkovala, ale marně se mu snažila vyhnout. Pocítili silný náraz a vzápětí obrovské zrychlení. Asteroid je vytlačil z jejich dráhy směřující k Zemi a uháněl s nimi do hlubokého nekonečného vesmíru. Strachy ani nedutali a když před sebou uviděli cizí planetu, na kterou se nezadržitelně řítili, zavřeli oči. Sotva se stačili nadechnout, ozvala se dunivá rána, otřásl jimi mohutný náraz a zahalila je oblaka prachu. Asteroid dopadl na povrch planety a rozpadl se na tisíce kousků.

Vyděšeně se vyhrabali z hromady písku a kamení. Kometa Evelína vyplivla z pusy písek a protřela si prachem zalepené oči. „Fuj, to byla rána! Zázrak, že jsme to přežili!“

Když se Světlanka s Černínkem vzpamatovali z leknutí, koukli na umouněnou Evelínu a dali se do smíchu. „Ty vypadáš! A vůbec, kde to jsme?“

„Jsme na Marsu,“ řekla Evelína.

„Ale kde je planeta Země? Vždyť my jsme ji minuli,“ zatvářila se lítostivě Světlanka.

Kometa řekla: „Víte co? Když už jsme doletěli sem, trochu se tu porozhlédneme. Návštěvu Země si necháme nakonec, co říkáte?“

Světlanka s Černínkem přikývli.

Krajina kolem byla pustá a smutná. Kam jen dohlédli, viděli kupy

červeného písku, vyschlá
řečiště, malé i velké krátery,
a to všechno pokryté
všelijakým harampádím.

„Co se tu stalo?“ ptali se.
Ale nebyl tu nikdo, kdo
by jim odpověděl.

Najednou báp! Koušek před nimi něco spadlo na zem. Po chvíli zase. Báp! Další kus nějakého harampádí.

„Aha“, řekla Evelína. „Už vím, proč je tu takový nepořádek. Tahle planeta přitahuje všechno, co se k ní z vesmíru přiblíží.“

„No jo,“ chápavě přikývl Černínek, „proto přitáhla i nás.“

Najednou Světlanka ulekaně vykřikla. Nedaleko před nimi se ze země vysunula široká věž plná oken. V oknech stály malé postavičky v přiléhavých skafandrech. Na kulatých hlavách jim seděly blýskavé helmičky s anténkami.

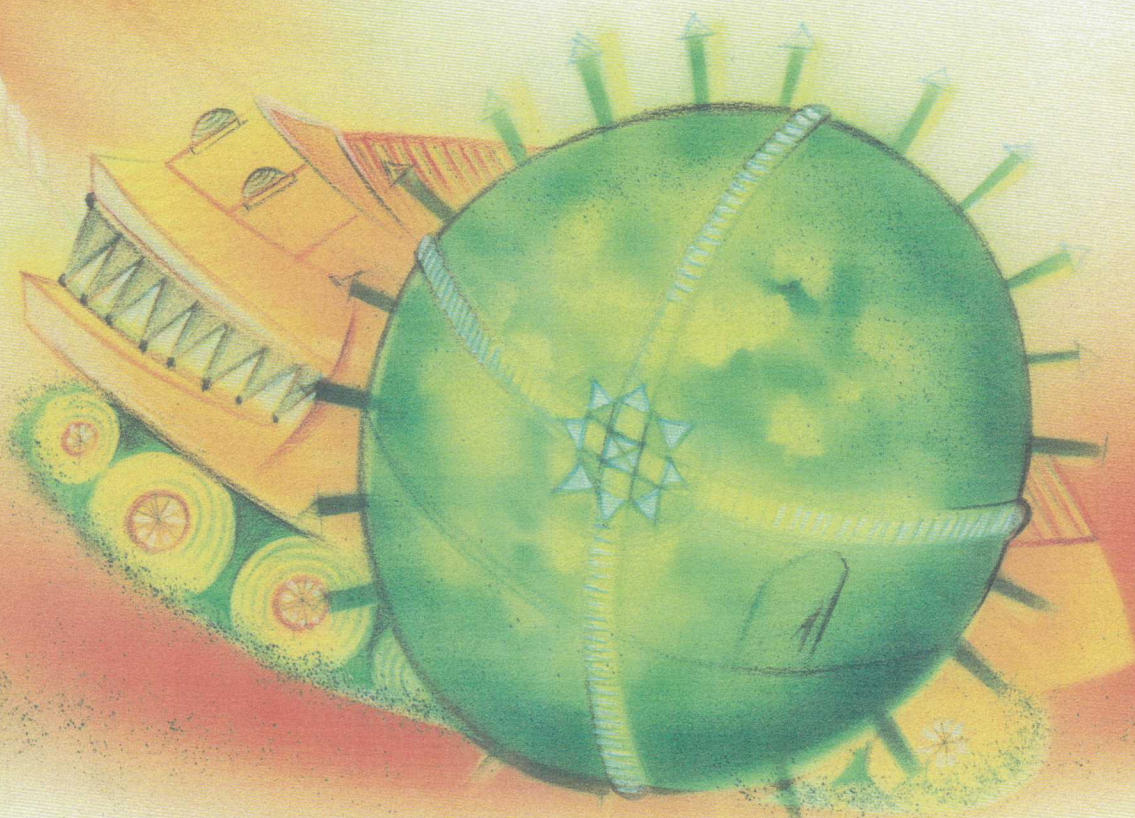
Byli to Marťanci. Jen co se věž zastavila, vyhrnuli se ven.

„Pomozte nám prosím, pomozte!“ volali jeden přes druhého.

„Jak vám máme pomoci?“ ptal se Černínek.

„Náš uklízací robot spadl do propasti. Pomozte nám ho vytáhnout! Naše síly na to nestačí!“

„Pomůžeme vám,“ řekl Černínek. „Ale jak?“

„Poběžte za námi,“ volali Martánci a pelášili, že jim Evelína s Černínkem a Světlankou sotva stačili. Zastavili se u hlubokého kráteru.

Na jeho dně leželo veliké auto s ostrými železnými zuby. Těmi celé věky drtilo a pojídalo všechny věci, které z vesmíru přilétaly na planetu. Jednoho dne spadlo do propasti a od té doby je na Marsu nepořádek. Martánci přivázali auto na lano, ale neměli sílu je vytáhnout.

„Pomozte nám tahat!“ volali. Černínek i Světlanka se hned měli k dílu. Postavili se za Martánky. Táhli a táhli, ale auto se ani nepohnulo.

Vtom zasáhla kometa Evelína: „Jděte všichni stranou, tohle je práce pro mne. Připoutejte mi lano na ohon a dívejte se!“

Přivázali tedy lano k Evelíně. Evelína se celá rozžhavila a vykřikla: „Hej rup!“ a pomalu vyletěla nad povrch planety. Lano se napnulo a auto se šinulo vzhůru po šikmé stěně kráteru. Za chvíli bylo venku. Hned se rozjelo po planetě a hltavě polykalo harampádí, kterého bylo všude plno.

Martánci jásali. „Děkujeme, děkujeme vám!“ volali. „Teď bude planeta Mars krásná a čistá jako dřív.“

„Nám neděkujte. Nebýt naší Evelíny, nic bychom nezmohli,“ řekl Černínek.

Evelína zářila jako sluníčko. Byla šťastná, že mohla předvést, co umí. Potom jí Černínek se Světlankou naskočili na záda a vznesli se vzhůru. Pospíchali domů, aby si ještě dříve, než se Sluníčko a jiskřičky probudí, trochu odpočinuli.